

Sygn. akt III CSK 327/18

POSTANOWIENIE

Dnia 16 maja 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Katarzyna Tyczka-Rote

w sprawie z powództwa M. F. i P. F.
przeciwko I. sp. z o.o. sp.k. z siedzibą w K.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 16 maja 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Okręgowego w K.
z dnia 28 marca 2018 r., sygn. akt II Ca [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od pozwanej na rzecz powodów solidarnie kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) zł tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 28 czerwca 2017 r. Sąd Rejonowy w K. nakazał pozwanej I. sp. z o.o. sp. k. w K., aby w zamian za sprzedany powodom M. F. i P. F. samochód osobowy marki S. o nr VIN [...], przeniosła nieodpłatnie na rzecz powodów prawo własności nowego samochodu osobowego marki S. w wersji kombi, wyposażonego w instalację LPG, poziomem wyposażenia odpowiadającego samochodowi osobowemu marki S. o nr VIN [...] oraz wydała ten nowy samochód powodom. Podstawą uwzględnienia powództwa było ustalenie, że w dniu 11 czerwca 2013 r. powodowie - jako konsumenci - nabyli od pozwanej, prowadzącej sprzedaż i serwis pojazdów mechanicznych, będącej autoryzowanym dealerem pojazdów marki S., fabrycznie nowy samochód osobowy S., wyprodukowany w 2013 r., w którym pozwana zamontowała instalację gazową. Kompletny samochód – wyposażony już w instalację LPG powodowie odebrali w dniu 17 czerwca 2013 r. Na przełomie października/listopada 2013 r. ujawniła się niezgodność samochodu z umową polegająca na nierównej pracy silnika przy zasilaniu gazem, wahaniu wskazówki obrotomierza i nagłym szarpaniu pojazdem przy przejściu z benzyny na gaz. Powodowie zgłosili ją pozwanej w dniu 9 grudnia 2013 r. Pomimo kilku napraw usterki się utrzymywały. Biegły ustalił, że instalacja gazowa została zamontowana prawidłowo, a przyczyną wadliwości pojazdu mogła być wada materiałowa uszczelki lub wada fabryczna silnika. Samochód nadawał się do ruchu, ale jego awaryjność wywoływała stan zagrożenia bezpieczeństwa i psuła komfort psychiczny podróży. Rozstrzygnięcie Sąd oparł na przepisach ustawy z dnia 27 lipca 2002 r. o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz.U. Nr 141, poz. 1176 ze zm.). Stwierdził, że wada pojazdu ujawniła się w ciągu 6 miesięcy od wydania go powodom, co uzasadniało zastosowanie domniemania przewidzianego w art. 4 ust. 1 tej ustawy, zgodnie z którym wady istniała w chwili wydania powodom auta. Pozwana tego domniemania nie obaliła, wobec czego Sąd przyjął, iż przyczyną występujących usterek była wada konstrukcyjna - uszczelki lub wada materiałowa silnika, stanowiąca niezgodność towaru konsumpcyjnego z umową.

Sąd Okręgowy w K. wyrokiem z dnia 28 marca 2018 r. oddalił apelację pozwanej, dzieląc ustalenia faktyczne i wnioski prawne Sądu Rejonowego. Pozwana w skardze kasacyjnej zarzuciła naruszenie przepisów postępowania - art. 378 § 1 k.p.c. oraz art. 328 § 2 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c.; art. 316 § 1 k.p.c. w związku z art. 233 § 1 k.p.c., a także art. 386 § 4 k.p.c. w związku z art. 316 § 1 k.p.c. oraz art. 391 § 1 k.p.c. oraz art. 233 § 1 k.p.c. Domagała się uchylenia zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania oraz orzeczenia o kosztach postępowania kasacyjnego.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną powodowie wnieśli o jej oddalenie i o zasądzenie na ich rzecz od pozwanej kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Skarga kasacyjna ukształtowana została w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako środek odwoławczy o szczególnym charakterze, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa i jednolitości wykładni, a także w celu usunięcia z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń nie zadowolających stron. Realizacji tego celu służy instytucja tzw. przysądu, ustanowionej w art. 398⁹ k.p.c., w ramach którego Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny sprawy przedstawionej mu ze skargą kasacyjną. Zakres przeprowadzanego badania jest ograniczony do kontroli, czy w sprawie występują przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c. przesłanki uzasadniające przyjęcie skargi do rozpoznania.

Skarżąca uzasadniła potrzebę rozpatrzenia jej skargi kasacyjnej podstawami z art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c., to znaczy wystąpieniem w sprawie istotnego zagadnienia prawnego „polegającego na potrzebie dokonania rozstrzygnięcia w zakresie niekoherentności pojęć „nowego towaru” - samochodu, środka transportu, występujących w przepisach prawa, a to co do treści dyspozycji art. 8 ust. 1 ustawy o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie Kodeksu cywilnego z dnia 27 lipca 2002 r. oraz w zakresie pojęcia nowego środka transportu — pojazdu w świetle definicji nowych pojazdów w art. 2 pkt 10 lit. a) ustawy o podatku od towarów i usług z dnia 11 marca 2004 r. (Dz.U. Nr 54,

poz. 535) oraz definicji tego pojęcia w art. 2 pkt 62 ustawy Prawo o ruchu drogowym.”

Oczywistą zasadność skargi pozwana łączyła z oddaleniem jej apelacji przy pominięciu faktu, że nowy pojazd, który ma być wydany pozwanym w miejsce dotychczasowego, nie jest już produkowany, ani dostępny na rynku motoryzacyjnym, co – jej zdaniem – powoduje, że wyrok jest niewykonalny.

Przedstawienie zagadnienia prawnego powinno nastąpić na bazie przepisów prawa, w związku z którymi powstało i ze wskazaniem argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Powinno to być przy tym zagadnienie nowe, nierozwiązane i o charakterze na tyle abstrakcyjnym, by jego rozstrzygnięcie służyć mogło nie tylko rozwiązaniu sporu w sprawie, w której zostało przedstawione, ale także w innych, podobnych sprawach. Musi też być na tyle poważne, by spełniało kryterium istotności. Przedstawione przez skarżącą zagadnienie nie ma charakteru istotnego, ocenić je można jako pozorne. Jasnym jest bowiem, iż na gruncie ustawy z dnia 27 lipca 2002 r. o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie Kodeksu cywilnego – czyli ustawy w oparciu o którą rozpatrywane jest sporne roszczenie, towar nowy jest przeciwieństwem towaru używanego. Obowiązek wydania nowego samochodu oznacza więc przekazanie pojazdu nieużywanego. Pozwana nie przytoczyła przy tym żadnych motywów, które wskazywałyby na potrzebę analizy porównawczej pojęć stosowanych w pozostałych aktach prawnych, których przedmiot regulacji jest odległy od przedmiotu rozpatrywanej sprawy, zamiast wykorzystać dorobek orzecznictwa analizujący genetycznie najbliższą instytucję rękojmi, uregulowaną w kodeksie cywilnym (art. 560 § 1 i 2 k.c. – por. np. uchwałę Izby Cywilnej i Administracyjnej Sądu Najwyższego z dnia 30 grudnia 1988 r., III CZP 48/88, OSNC 1989/3/36).

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej zachodzi wówczas, gdy dla przeciętnego prawnika z samej treści skargi - bez pogłębionej analizy i juredycznych dociekań - jednoznacznie wynika, że przynajmniej jeden z podniesionych w niej zarzutów zasługuje na uwzględnienie, a stwierdzone naruszenie spowodowało wydanie jaskrawo wadliwego orzeczenia. Skarżący powinien jednak wykazać tak rozumianą oczywistą zasadność swojej skargi

kasacyjnej. Skarżąca w swojej argumentacji, mającej przekonać o niewykonalności nałożonego na nią obowiązku wymiany samochodu, pomija treść tego obowiązku, obejmującego wydanie samochodu odpowiadającego poziomem wyposażenia zakupionemu przez powodów, nie zaś identycznego. Fakt, że S. jest modelem nadal produkowanym nie był w toku sporu podważany.

Skoro więc przywołane przez skarżącą podstawy przyjęcia jej skargi kasacyjnej do rozpoznania nie zachodzą, a okoliczności sprawy nie wskazują, aby wystąpiły inne przesłanki przewidziane w art. 398⁹ § 1 k.p.c., należało odmówić przyjęcia tej skargi do rozpatrzenia.

O kosztach postępowania Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 oraz art. 99 i art. 108 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. w zw. z § 2 pkt 6 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za radców prawnych (jedn. tekst: Dz. U. z 2018 r., poz. 265).